

DRAMATICKÉ STUDIO „ČIN“ V PRAZE

Drachmannova pohádka. Stará, ale zato velmi krásná pohádka dánského dramatika Holgera Drachmanna o pokoreni pyšné princezny „Byl jednou jeden král...“, našla nyní na českém divadle, po více než čtyřiceti letech, nové oživení, a to péčí dramatického studia „Čin“. Z mnoha hrajících se uplatnila nejlépe Dagmar Neumannová, která roztočile zahrála pyšnou a rozmazlenou princezničku, již vedle krutostí a upřímné litosti nechyběl ani dětský půvab. Dánského prince, který ze samé lásky vyléčí princeznu z pýchy, rozehrál dobře D. Papež, střídaje v této postavě skutečnou něhu s potřebnou tvrdostí, odlišuje při tom jemného prince od prostého a drsného muže z lidu. Batolivého krále a tátu, jehož slovo nikde neplatí, představil s lehkou komikou O. Skalský a temperamentního sluhu Kašpara Všudybyla se vši pohotovostí K. Janda, nedávaje na sobě znát, že zaskočil v poslední chvíli za onemocnělého J. Rytíře.

-a., Národní Střed.

I Vaše nestranná kritika jest solí našemu dramatickému snažení. Pomáhá nám budovat dobré divadlo!

**Na titulní straně autor „VĚČNÉHO KYCHOTA“ Děda PAPEŽ
v postavě Davida z Hory**

foto Truneček

Rytíř smutné postavy

(Obraz VII. Papežovy komedie »Věčný Kychot«).
Vysoké hory, téměř u nebes. Na pokraji zimy,
večerní rudé slunce hasne, Vitr.

- Petr: (starý, sešlý, humor mu dochází, hlas slábne) A tak se zase pomalu schyluje k večeru. Den zachází, pane, a s ním ubývá i našich sil. Nemohu již dál.
- David: (stojí výše, na skále, a hledí na zapadající rudé slunce) Ne, Petře. Dokud nedojdeme do Tobosy, nesmí nás přemoci únava. Nemůže ani. — Jak slabá by byla naše láska k Dulcinei!
- Petr: A víme, kde je Tobosa? — Celým světem jsme prošli. Vracíme se k místu, kde naše pout začínala, a ta, kterou hledáme, jakoby se do země propadla.
- David: Uvidíš, že ji nalezneme. — Cítím to, vím to, Petře! (V jeho hlase je jistota i touha.)
- Petr: (resignuje skoro) Když to víte tak určitě?
- David: Ano. Cítím to na dně svého srdce. Hleď, Petře, i don Quijote došel do Tobosy. I on našel konečně paní svého srdce... Třebas to bylo až před smrtí. (To neměla být omluva, ale krásná skutečnost.)
- Petr: Br. — To slovo studí, pane. Nechce se mi umřít!
- David: A na putování nemáš síl! — Všichni musíme zemřít, můj dobrý Sančo. Ty i já — i ona.
- Petr: Nezemřela-li již. — Pak ji sotva nalezneme.
- David: Nezemřela, Sančo. Slyším dosud tep jejího srdce. Naleznu ji.
- Petr: A což jestli se mýlíte, pane? (Jeho pochybovačnost stárím jen roste.)
- David: Pak naleznu — její hrob. — To by byl krutý Osud, kdyby mi zemřela — sama — bez rozloučení. (Odmílí se a vítr mu projede bílými skráněmi) Vystup sem, ke mně, Sančo, a hleď...
- Petr: (těžce se zvedne a pokleká u nohou svého velitele).
- David: Hleď. Před námi leží celý svět. Celým jsme prošli. Zbývá už jen kousek cesty, sotva znatelný, nepatrný. Vidiš? Tam v údolí leží město, — tisíce věží nám kyne na pozdrav, řeka stříbrí svým leskem koruny stromů, jimiž vede cesta — cesta k Sovovu Hrádku. Stromy jsou holé, smutné, ale zase se zazelenají...
- Petr: Nevidím, pane.
- David: Jsi krátkozraký v svém stáří, Petře. Zestárl jsi a tvé oči zestály se srdcem. Nemůžeš vidět!
- Petr: Vám bije srdce pořád stejně prudce, můj pane?
- David: Má láska to způsobuje: srdce bije stejně, iako před padesáti lety. Oko nehasne, je snad jen trochu unaveno. Ale vidím! Jasně vidím před sebou Sovův Hrádek — i s jeho velitelkou.
- Petr: (klidně, skoro moudře) Díváte se za sebe, pane. Do minulosti. Proto vidíte to, co třebas dávno neexistuje.
- David: Existuje, Petře. Dojdeme k cíli, ano. Teď chápu celý svůj Osud. Teď vidím, že se musím vrátit tam, odkud jsem vyšel, abych našel tu, již jsem dal své celé srdce.
- Petr: A myslíte, že na vás čeká, můj pane?
- David: Čeká: — A ne-li, budu čekat já — na ni.
- Petr: Což jestli nedojde zpátky...?
- David: Přijde, Petře, protože i ji sílí láska. Stejná, jako je moje. Nezapomněl-li jsem já, nemohla zapomenout ani ona. Vrátil se na Sovův Hrádek.
- Petr: Tak se mi zdá, pane, že teď opravdu vidím v údolí město, řeku, holé stromy i hrad.
- David: Přesvědčil jsem tě, Sančo. Musíš se umět dívat. Pak spatříš i — ji!
- Petr: (smutně se obrací a leze dolů. V jeho tváři lze číst únavu i touhu po klidu. Nestačí již svému pánu; nemůže ani. Snad nemá již pro koho žít) Nevidím

tolik, pane. Nemohu. Chodil jsem vždy za vámi — pro vás! Neumím však žít jako vy. Nikdo to neumí.
David: (snad si ani nepovšiml jeho poznámky. Možná, že by ho byla zabolěla) Nalezl jsem, ztratil — znovu nalezl...
Petr: ...znovu ztratil, pane!
David: Tehdy to byla dívka, která mi ukázala cestu k ní. Viktorie. A jí jsem i ztratil — Marianu.
Petr: Dnes tu není živé duše. Kdo nám poví, kudy se máme dát, abychom došli k cíli?

DAGMAR NEUMANNOVÁ
(sestra Viktorie)

LÍBA ZELENKOVÁ ^{foto Truneček}
(Mariana ze Sovova Hrádku)

David: Srdce — touha! Věčná touha, Sančo. A té — mám plnou duši. Za sluncem půjdeme. Jen a jen za sluncem.
Petr: Slunce zapadá, pane! (To byla skoro výstraha starého služebníka.)
David: (nedbá jeho slov. Je veden jen svou vidinou) Vychází, Sančo. Vidím jen to, co je příjemné mému zraku. Vidím jen vše krásné, věčně mladé. Proto mám dosti sil, abych došel — do Tobosy.
Petr: (napíná poslední ze svých sil, protože svého pána dovede milovat — až do smrti) Půjdeme tedy, můj rytíři...
David: (s úsměvem) Jsi věrný, Petře. Dovedl jsi být celý život Sančou rytíře Kychota. Zbavuji tě rád té hodnosti, nemáš-li sil mne následovat.
Petr: Jdu za vámi, pane. (Vzchopí se.)
David: Nuže, Sančo, tudy! — Před námi leží Tobosa.
Petr: (otáčí se, tiše) Za námi — celý svět.
David: (dobře slyšel jeho slova) Celý život chceš říci...?
Petr: Ano, pane.
David: Ale přede mnou je Mariana. (Velmi odhodlán) Musíme dojít k ní, Petře.
Petr: Dojdeme, ... (silně) rytíři Kychote... (17. V. 1943.)

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel: Děda Papež

„Čin“
v Praze

DIVADLO V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

P R E M I E R A

Děda PAPEŽ

VĚČNÝ KYCHOT

Komedie o 8 obrazech s přehrou a dohrou. — Režie Jaroslav Hynek. - Výprava Antonín Lábr. - Kostýmy Jan Svátek.

OSOBY:

Mariana ze Sovova Hrádku		Líba Zelenková
Alenka		Věra Jakešová
David z Hory		Děda Papež
Petr		Miroslav Macháček
Sestra Viktorie		Dagmar Neumannová
Sestra Hedvika		Eva Vondráková
●		
Mládí		Zdenka Pucová
Stáři		Miloš Vávra

PŘEDEHRA — OBRAZY: 1. Kychot přichází — 2. Sovův Hrádek — 3. Kychot bloudí — 4. Viktorie — 5. Mariana — 6. Život jde dál — 7. Rytíř smutné postavy — 8. Návrat na Sovův Hrádek — DOHRA.

Připravujeme drama F. X. Svobody OLGA RUBEŠOVÁ
Premiera 24. ledna 1944

Pouť věčného Kychota

*Uměl bys být, můj Kychote,
mým věčným milencem?
Uměl bys věčně milovat,
ač nevíš, jaká jsem?
Uměl bys za mnou, můj Kychote,
kraj světa, jak za sluncem jít?
Chtěl bys mne na svůj věčný slib,
můj Kychote — políbit?*

Ptáte se, proč příběh o rytíři Kychotovi?

Ptáte se, proč zase a zase ten Kychot, o němž je už tolik napsáno?

Ptáte se, proč ne původní námět, nějaký pokus o skutečné drama?

—
Rád se zodpovím: tedy ten můj Kychot, to není žádný bláznivý hrdina s koží bradkou a zrezavělým krunýřem. Nenosi lazebnickou mísu na hlavě a nepotýká se s větrnými mlýny. S tím donem Quijotem de la Mancha má jen jedno společné — lásku k Dulcineji. A prosím: ta moje Dulcinea není z Tobosy a vlastně — ani se Dulcinea nejmenuje.

Tedy, aby bylo jasno: Kychot jen pro jméno. Což nejste Kychoty i Vy všichni kdo budete sedět v hledišti a kriticky odsuzovat tuto komedii. Ano, komedii. Je to pouhá komedie — o lidech — vlastně — o věčných milencích. Teď jsem to prozradil, jaképak další omluvy!

A ještě poznámku k té třetí otázce. Skutečné drama, to je něco, pro co, podle mého skromného mínění, není dnes právě doma. Svět běží příliš vážně a při tom úžasně rychle. Pomalu budeme starší generací my, kdož jsme si do nedávna přezdívali — mládež. Tak tedy volím raději něco, při čem lidé zapomenou na všední denní var a řeknou si s mým Kychotem: Za sluncem bychom chtěli jít, až bychom došli okraje země...! Ano, zapomeňte na tu krutost Osudu, která dovoluje, že stárnete. Zasněte se trochu v ovzduší milujících se duší a vydejte se s Kychotem na pouť. Ne bojovat, jen hledat a — milovat. A co se námětu týká — prosím, ne tvrdím nic, ale je původní, na mou čest.

—
A tak tedy: život dá někdy člověku mnoho krásných chvil, na které nezapomene nikdy. I můj hrdina má mít takové chvíle. Davide z Hory, nezapomeň na ten večer, nezapomeň na tři rudé květy, na kytičku fialek, na Sovův Hrádek, na kouzelné přítomní onoho večera, na všechno to, co ti dávala i nedávala — paní tvého srdce — tvoje věčná Dulcinea. Nezapomeň však ani na to, žeš smrtelný, Davide. Přejde jednou chvíle, kdy budou sečteny tvé hodiny. Pak zemřeš, hochu. Tedy: miluj, dokud je možno. Věř, že svou láskou vzdáváš největší hold — Bohu. Modliš se, Davide! A zemře-li ona dřív, poklekni rád u jejího hrobu. Najdi ho, i kdyby byl kraj světa. Najdi ho, i kdyby ji vítr zavál do neznáma. Tvůj osud je k ní připoután příliš pevně. Pamatuj si to, Davide z Hory.

—
Asi tolik bych chtěl říci, než se rozhrne opona před mým KYCHOTEM. To ostatní si, prosím, domyslete, anebo ne. Konečně to ostatní — záleží jenom na Vás, moji milí.
Děda Papež.

DROBNOSTI

Jako první povánoční premiéru chystá »Čin« secesní drama F. X. Svobody OLGA RUBESOVÁ, které uvede v režii Papežově, na scéně arch. Františka Marka poprvé 24. ledna 1944. Titulní úlohu vytvoří Dagmar Neumannová, v dalších rolích Steflíčková, Vondráková, Zelenková, Bílek, Janda, Macháček, Mokošin a jiní. Reprisy budou v únoru.

Na památku básníka Jiřího Wolkra uvede režisér Jaroslav Hynek jako samostatný literární večer pásmo jeho poesie a prózy.

V Drachmannově pohádce BYL JEDNOU JEDEN KRÁL, která má již svou třetí reprisu 17. ledna 1944 téměř vyprodánu, hraje za ochuravěného Jaromíra Rytiře úlohu Kašpara Všudybyla s nemalým porozuměním Karel Janda. Nepatrnou roličku japonského nápadníka převzal Jaroslav Hynek.

Děda Papež byl pozván k pohostinskému vystoupení s dramatickou školou pí. Markové-Nekolové v úloze Löwborga v Ibsenově dramatu HEDA GABLEROVÁ, jež bude provedeno koncem ledna v divadle na Slupi.

Na zakončení sezony bude uvedena rukopisná novinka Bohuslava Vávry DOSTAVNÍK ŠTĚSTÍ v režii Miloše Vávry, s dámami Neumannovou, Vondrákovou a Zelenkovou, pány Macháčkem, Papežem a Vávrou.

Hudcovu jednoaktovou hru LEONISA bude na posledním literárním večeru režirovat Otakar Skalský.

Tkadlecova tragikomedie ZKROCENÍ SATYRA má svou reprisu spolu s Macháčkovým pásmem Catullovy poesie v pondělí 31. ledna jako večerní představení.

Podle možností uvede »ČIN« Drachmannovu pohádku BYL JEDNOU JEDEN KRÁL na místě povánočních matiné, jako dopolední představení pro děti. Tato představení by byla do konce sezony celkem dvě.

Titulní postavu slavného dramatu bratří Mrštíků MARYŠA studuje za režie Papežovy Líba Zelenková. Premiéra bude v březnu.

Koncem února bude provedeno drama italského expressionisty F. T. Marinettiho OHNIVÝ BUBEN, kterou režijně připravuje Miloš Vávra. V hlavních postavách vystoupí Líba Zelenková, Karel Janda, Mirek Mokošin a Děda Papež.

Rukopisná novinka Věry Jakešové BACCHANALE bude provedena poprvé v polovině dubna v režii Jaroslava Hynka s autorkou v hlavní postavě.

Na jaře bude uskutečněn samostatný večer Papežův, věnovaný oslavě titanického díla Michaela Angela Buenarrothiho.

Strojní pekařství

KAREL KOPECKÝ

PRAHA II., POŘÍČ 33

Telefon 616-61

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUBEK

Praha XII., Höflerova 3. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,

Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ

VINOHRADY